

Nit mallorquina

MARIA CABRERA

Som jo. Camín de vora mar
amb una retxa de salobre i d'horitzó
escrita a les temples. De tard, m'has dit,
vendré a cercar-te amb bicicleta,
per enfilar les avingudes del capvespre
amb el cor buit de secrets. Demà, si plou,
nedarem dins la mar gran,
per sentir redundar l'aigua,
per sentir cantar les algues
i enganar el neguit dels peixos.
Segurament serà tranquil,
maldament tengui algun neguit
com un mac de torrent a les espatles,
com una ametla que se'm fa amarga
qualque pic. Som, me dius,
la polseguera d'altres temps:
fetes així, de ponentada,
ben de garbí, de batre a l'era,
de tela fosca de la nit.
No hi ha misteris. Serem amigues.
Serem amants. Embullaré
els teus cabells ben bé amb els meus,
fent una trena fosca i clara:
serà l'amor. Serà de nit,
dins la mar gran. Serem felices.

CABRERA, Maria (2017): *La ciutat cansada*. Barcelona: Proa.